

VRTEC.

Izhaja
1. dnó
vsacega
meseca
na celej
póli in
stoji za
vse leto
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
av. vr.

Naroč-
nina se
naprej
plačuje
in po-
šilja u-
redništ-
vu v
Lingar-
jevih
ulicah
hiš. št. 1
v Ljub-
ljani.

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 6.

V Ljubljani 1. junija 1877.

Leto VII.

Z večera.

Molitvo drobne ptičke
Večerno zdaj pojó;
Cvetličice pobožno
Povésajo glavó.

K počitku se pripravila
Dobrava in raván,
Na nebu luna plava,
Večer je lep, mirán.

Zvoné okrog zvonóvi,
Da misli in srcé
Opómne se ljubezni,
Ki čuje vrh zemljé.

To čas je, dete mílo!
Da sná se veselíš,
Da nagneš, kakor evetje,
Glavíco, in zaspiš.

Lujisa Pezjakova.

Materina ljubezen.

Jarnežek in Jožek sta imela ubožne starše. Jarnežkova mati so bili vdova, a Jožek je imel hudo mačeho, ki je z njegovim očetom živela v vednem prepiru.

Necga jesenskega dne se napravit v gozd, da bi nabrala suhih drv, katerih je staršem zeló primanjkovalo. Ko prideta v gozd, dogovorita se, da bosta tudi domóv šla skupaj; potem se ločita in gresta vsak svojim potem nabirat suhljadi. Jarnežek je pridno nabiral suhljad; kjer koli je ugledal kako suho vejo na drevesu, takój je splezal gori, da jo odlómi. Ne dolgo in imel je mnogo suhih drv, katera lepo zloží in v breme poveže. Potem gre na drugo stran gozda, ter pokliče továriša Jožka. Ta se mu oglási iz bližnje doline. Ko Jarnežek do njega pride, vidi ga v leskovem grmovji lešnike nabirat. „Idi, zdaj greva domóv! A kje imaš drva?“ vpraša ga

Jarneček. — Jožek odgovori: „Kaj? Ali si jih ti že nabral. Jaz jih še nemam.“

Jarneček se temu zelo začudi, in ko mu Jožek pové, da je ves čas iskal lešnikov, reče mu: „pojdi, jaz ti jih pomorem nabrati, mati me užé težko čakajo; drugače ne moreva iti skupaj domov.“

Zdaj potegne Jožek srpast nožič iz žepa ter boječe pogleda okoli sebe, da li ga kdo vidi. Jarneček ga vpraša: „kaj počneš z nožem?“ Jožek odgovori: „idi in naberi mi samo nekoliko suhih drv, da je denem od zunaj svojega bremena, a to, kar denem v sredo, poiščem si sam.“ Nato stopi k mlademu hrastiču ter nastavi nožič, da ga odreže.

Jarneček se tega zelo ustraši, ter reče: „Bog ne daj, da bi storil škodo mlademu drevescu. To bi bila sramota in greh. In ako bi gozdar kaj takega zvedel, prepovedal bi nam pobirati suha drva, in ti bi bil potem kriv, da bi ubožnim ljudem po zimi manjkalo drv in bi si ne mogli s čim peči zakuriti. Tega nas Bog čuvaj, da bi kaj takega storili! Počakaj le malo, jaz ti pomorem!“

Nato se Jarneček ozrè in ugleda star hrast, ki je imel mnogo suhih vej. Hitro spleza nanj ter meče suhe veje na tla. Jožek se temu zelo čudi.

Predno pol ure preteče, imela sta drv dosti; Jarneček je naloži v breme in trdno poveže, potlej je nese tja, kjer je stalo njegovo breme in reče Jožku: „na, vzemi je in nesi domov.“ Ali Jožek mu reče: „daj mi rajše svoje breme; manjše je in lažje.“ Jarneček se mu nasmeje, rekoč: „večji si in močnejši nego li jaz; a bodi si, kakor želiš.“

Tako zadeneta vsak svoje breme na ramo in ideta proti domu. Jožek je zelo težko dihal in mrmral pod svojim bremenom, in predno sta bila iz gozda, prosil je Jarnejčka, da bi malo odložila in si odpočila, ker on je užé zelo truden. In kjer koli je ugledal kak leskov grm, takój je hotel vanj, da pogleda, bi li ne bilo lešnikov na njem. Jarneček ga je zavračal, rekoč: „jaz te ne utegnem čakati, ker se mi mudi k materi.“

Kò prideta na veliko cesto, bil je Jožek nejevoljen, vrže breme ob tla in reče: „preveč si mi naložil, ne morem nesti tolike teže;“ izvleče nekoliko suhih vej iz bremena in je vrže na stran, rekoč: „naj je pobere, kdor hoče!“ Jarneček se pripogne, pobere drva in je naloži k svojim, rekoč: „jaz ti je poneseš do dóma.“

Jožek se zelo začudi tolikej dobroti in moči svojega tovariša, milo ga pogleda in vpraša: „Jarneček, kdo te je učil vsega tega, in kdo ti daje toliko moči in potrpljenja?“

Jarneček odgovori: „vse to mi daje materina ljubezen!“ Jožek vzdihne in debele solzé mu zalesketajo v očéh.

—6.

Dobri otroci.

(Rusinska pripovedka.)

Gospod Bog se je razsrdil na ljudi in jim pošiljal nekaj let zapored veliko sušo; kar so ljudje vsejali, nič nij klilo, nič obrodilo. In nastal je tolik glad, da so ljudje mrli in živina poginjala gladú. Tedaj pa je vladal v necem carstvu mlad car, in kakor je sploh običajno, da mladi zaupa le mlademu,